ECLI:LV:AT:2024:0821.15840005922.6.L
Lieta Nr. 15840005922, SKK-383/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 21. augustā

Senāts šādā sastāvā: senatori Artūrs Freibergs, Anita Poļakova, Inguna Radzeviča,

iepazinies ar Rīgas tiesas apgabala prokuratūras prokurora Dmitrija Troicka kasācijas protestu par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 16. aprīļa lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Kasācijas protestā prokurors lūdz atcelt Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 16. aprīļa lēmumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai.

Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmā daļa noteic, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas sūdzības vai protesta iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 217.[1] pantā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar sabiedrisko darbu uz 200 stundām, atņemot tiesības ieņemt komercsabiedrības valdes priekšsēdētāja un valdes locekļa amatu uz diviem gadiem. Ar apelācijas instances tiesas lēmumu pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts, bet apelācijas protests noraidīts.

Prokurors kasācijas protestā, atkārtojot apelācijas protestā izklāstītos argumentus, norāda, ka apsūdzētajam /pers. A/ par Krimināllikuma 217.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu nosakāms sods – brīvības atņemšana uz pieciem mēnešiem, atņemot tiesības ieņemt komercsabiedrībā valdes priekšsēdētāja un valdes locekļa amatu uz diviem gadiem, proti, tāds sods, kādu lūgusi prokurore pirmās instances tiesā.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesas lēmuma 6.–9. punktā detalizēti izvērtēti sodu ietekmējošie apstākļi un motivēti noraidīti apelācijas protestā paustie argumenti.

Senāts atzīst, ka kasācijas protestā paustais apgalvojums par nepareizu Krimināllikuma 35. un 46. panta piemērošanu apelācijas instances tiesā ir saistīts ar protesta iesniedzēja subjektīvo viedokli par apsūdzētajam noteikto sodu un kasācijas protesta argumenti šajā daļā vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. pantu.

Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmā daļa noteic, ka nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Krimināprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Prokurors kasācijas protestā norāda, ka, lai gan pirmās instances tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. un 11. punktu par apsūdzētā /pers. A/ atbildību pastiprinošiem apstākļiem atzinusi to, ka Krimināllikuma 217.[1] pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu un ir izdarīts mantkārīgu tieksmju dēļ, apelācijas instances tiesas lēmumā nepamatoti norādīts, ka atbildību pastiprinošos apstākļus nav konstatējusi ne pirmās instances tiesa, ne arī apelācijas instances tiesa.

Senāts konstatē, ka kasācijas protestā nav norādīts, kā šāds kļūdains apstākļu izklāsts ietekmējis apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu.

Tiesa atzinusi, ka jautājums par galīgā soda noteikšanu /pers. A/ izlemjams Krimināprocesa likuma 60. nodaļas 649. un 651. pantā noteiktajā kārtībā, jo tiesā netika iesniegtas ziņas par apsūdzētā izciesto sabiedrisko darbu.

Prokurors uzskata, ka apelācijas instances tiesa, nenosakot apsūdzētajam galīgo sodu pēc spriedumu kopības, pieļāvusi Krimināllikuma 50. panta otrās un piektās daļas pārkāpumu. Atsaucoties uz Senāta 2023. gada 31. janvāra lēmumu lietā Nr. SKK-J-166/2023, prokurors norāda, ka apelācijas instances tiesas lēmumā nav izklāstīts, kādi šķēršļi traucējuši iztiesāšanā noskaidrot, cik daudz no sabiedriskā darba, kas noteikts ar citu nolēmumu, /pers. A/ izcietis.

Senāts atzīst, ka prokurors kasācijas protestā tikai vispārīgi norādījis uz Krimināllikuma 50. panta otrās un piektās daļas pārkāpumu. Krimināllikuma 50. panta piektās daļas otrais teikums noteic, ka soda laikā ieskaitāms sods, kas pilnīgi vai daļēji izciests pēc pirmā sprieduma vai prokurora priekšraksta par sodu. Senāts konstatē, ka prokurors nav pamatojis, kā iespējams noteikt pareizu galīgo sodu, nenoskaidrojot, cik daudz no sabiedriskā darba, kas noteikts ar citu nolēmumu, /pers. A/ ir izcietis.

Tādējādi atzīstams, ka šajā daļā kasācijas protests neatbilst Krimināprocesa likuma 573. panta pirmās daļas prasībām.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Krimināprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Krimināprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.